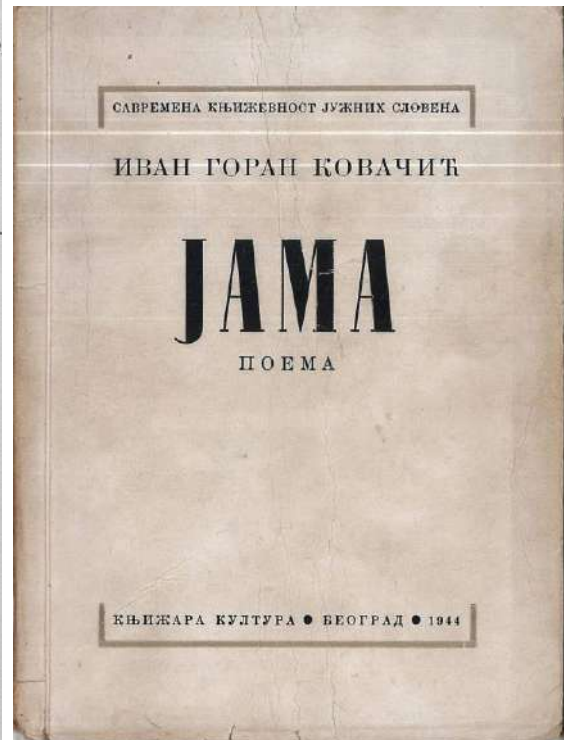
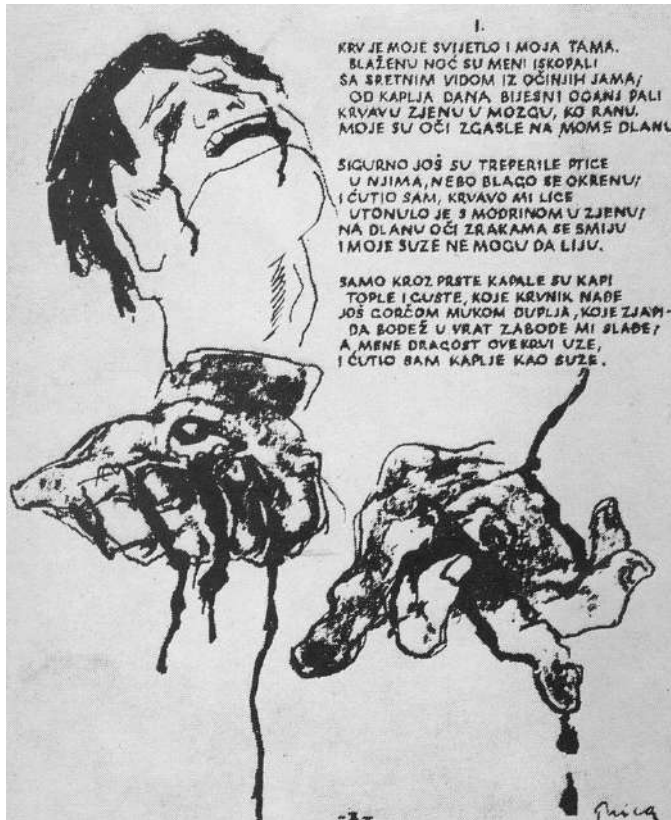

Ivan Goran Kovačić

JAMA

e-obrada poeme: Bistrootki

www.balasevic.in.rs

I

Krv je moje svjetlo i moja tama.

Blaženu noć su meni iskopali

Sa sretnim vidom iz očinih jama;

Od kapljâ dana bijesni oganj pâli

Krvavu zjenu u mozgu, ko ranu.

Moje su oči zgasle na mome dlanu.

Sigurno još su treperile ptice

U njima, nebo blago se okrenu;

I ćutio sam, krvavo mi lice

Utonulo je s modrinom u zjenu;

Na dlanu oči zrakama se smiju

I moje suze ne mogu da liju.

Samo kroz prste kapale su kapi

Tople i guste, koje krvnik nađe

Još gorčom mukom duplja koje zjapi -

Da bodež u vrat zabode mi slađe:

A mene dragost ove krvi uze,
I ćutio sam kaplje kao suze.

Posljednje svjetlo prije strašne noći
Bio je bljesak munjevita noža,
I vrisak, bijel još i sad u sljepoći,
I bijela, bijela krvnikova koža;
Jer do pojasa svi su bili goli
I tako nagi oči su nam boli.

O bolno svjetlo, nikad tako jako
I oštro nikad nisi sinulo u zori,
U strijeli, ognju; i ko da sam plako
Vatrene suze s kojih duplje gori:
A kroz taj pakô bljeskovi su pekli,
Vriskovi drugih mučenika sjekli.

Ne znam, koliko žar je bijesni trajo,
Kad grozne kvrge s duplja rasti stanu,
Ko kugle tvrde, i jedva sam stajo.

Tad spoznah skliske oči na svom dlanu

I rekoh: »Slijep sam, mila moja mati,

Kako ću tebe sada oplakati...«

A silno svjetlo, ko stotine zvonâ

Sa zvonikâ bijelih, u pameti

Ludoj sijevne: svjetlost sa Siona,

Divna svjetlost, svjetlost koja svijeti!

Svijetla ptico! Svijetlo drvo! Rijeko!

Mjeseče! Svjetlo ko majčino mlijeko!

Al' ovu strašnu bol već nisam čeko:

Krvnik mi reče: »Zgnječi svoje oči!«

Obezumljen sam skoro preda nj kleko,

Kad grč mi šaku gustom sluzi smoči;

I više nisam ništa čuo, znao:

U bezdan kao u raku sam pao.

II

Mokraćom hladnom svijestili me. Čuške
Dijelili, vatrom podigli me silom;
I svima redom probadali uške
Krvnici tupim i debelim šilom.
»Smijte se!« — ubod zapovijedi prati —
»Oboce svima pred krst ćemo dati!«

I grozan smijeh, cerekanje, grohot
Zamnije, ko da grohoću mrtvaci;
I same klače smete ludi hohot
Pa svaki bičem na žrtve se baci.
A mi smo dalje u smijanju dugu
Plakali, praznih duplja, mrtvu tugu.

Kada smo naglo, ko mrtvi, umukli
(Od straha valjda, što smo ipak živi),
U red za uške otekle nas vukli,
I nijemi bol na stranu sve nas privi;
(U múku čuli iz šume smo pticu);
Provlačili su kroz uške nam žicu.

I svaki tako, kada bi se mako,
Od bola strašna muklo bi zarezō.
»Šutite!« — rikne krvnik — »nije lako,

Al' potrebno je, da tko ne bi bježo.«
I nitko od nas glavom da potrese
I drugom slijepcu ljuti bol nanese.

Krvožednike smiri žičan lokot

I umorni su u hlad bliski sjeli;
I začuo se vode mrzli klokot

U žarku grlu, i glasno su jeli,
Ko poslije teška posla; zatim stali
Jedan sa drugim da se grubo šali.

Zaboravili kao da su na nas:

Zijevali, vjetre puštali su glasne.
»Eh, jednu malu vidio sam danas...«
Dobaci netko, uz primjedbe masne.
I opet klokot hladna vina ili vode
Trgne slijepce — žica me probode.

U mome redu počela da ludi
Neka žena. Vikala je: »Gori!
Ljudi, gori! Kuća gori! Ljudi!«

A žica ljuto počela da pori
Nabreknute, grozne naše uši.

Na tla se žena ugušena sruši.

»Dupljaši! Čore! Lubanje mrtvačke!
Sove! U duplja dat ćemo vam žere
Da progledate! Vi, ćorave mačke!«

Zareži pijan koljač kao zvijere
I slijepcu nožem odcijepi lice
Od uha, što se zaljulja vrh žice.

Urlik i teški topot slijepe žrtve
(Što bježeć kroz mrak uvis noge diže),
I brz trk za njom, sred tišine mrtve,
I tupi pad, kad lovca nož je stiže.
O, taj je spasen! — rekoh svojoj tami,
Ne opazivši da nas vode k jami.

Srce je muklo šupljom grudi tuklo;
Tad druga srca preko žice začuh.
Lupanje ludo naprijed nas je vuklo.
(Što srca skaču, kad u mraku plaču!)
I od te lupe progledah kroz rupe:
U jasnom sjaju misli mi se skupe.

I vidjeh opet, ko još ovog jutra,
Duboku jamu, juče iskopanu.
Napregnuh sluh da čujem, kad unutra
Uz tupi udar prve žrtve panu.

Oštrom svijesti odlučih da brojim:
Ja, pedeseti, što u redu stojim.

I čekao sam. Skupljao sam točne
Podatke: tko je već nestao straga,
Tko sprijeda — zbrajo, odbijo, dok počne
Udaranje, padovi. Sva snaga
Mozga u jasnoj svijesti se napregnu,
Da promjene mi pažnji ne izbjegnu.

Negdje je cvrčak pjevo; oblak pokri
Začas u letu sjenom cijelo polje.
Čuo sam, kako jedan krvnik mokri,
A drugi stao široko da kolje.
Sve mi to zasja u sluhu ko u vidu,
Sa bljeskom sunca na nôžnome bridu.

IV

Kad prva žrtva počela da krklja,
Čuh meki udar, mesnata vreća
Padaše dugo. Znao sam: u grkljan
Dolazi prvi ubod, među pleća
Drugi, a ruka naglo žrtvu grune
U jamu, gdje će s drugima da trune.

Netko se mrtvo ispred mene složi
 Il iza mene, riknuvši od straha,
A ja udarce silnom svijesti množih,
 Odbijajući pale istog maha,
Mada sam svakog — što kriknu, zagrcu —
 Ćutio kao ugriz u dno srca.

 Čovjek iz jame jeco je ko dijete,
 Tek priklan; cikto jezivo mu glasak.
Strepih da račun moj se ne pomete.
Tad buknu u dnu bezdna bombe prasak.
 Tlo se zaljulja. Klonuće me svlada.
 Nestala u spas posljednja mi nada.

Al silna svijest pažnjom me opsjednu:
 U sluh se živci, krv, meso i koža
 Napregli. Zbrojih trideset i jednu
 Žrtvu; šezdeset i dva boda noža.
Slušo sam udar, kojom snagom pada,
 I meni opet vratila se nada.

Na jauk iz bezdna sada nova prasne
 Bomba uz tutanj. I mrtva tjelesa
Padahu sad uz pljuske manje glasne,
 Kao u vodu, povrh kaše mesa.
 Uto oćutjeh da po krvi kližem.
Protrnuh: evo, i ja k jami stižem!

V

— O vidio sam, vidio sve bolje,
Ko da su natrag stavljene mi oči:
I bijelu kožu, i nož koji kolje,
I žrtve (kao jagnjad, što se koči
Časkom pred klanje, al u redu bliže
Korak po korak mirno k nožu stiže).

Bez prekidanja red se dalje mico
— Ko da na čelu netko nešto dijeli —
Nit je tko viko, trzo se, narico;
Na žezi strašnoj tiho su nas želi
Ko mrtvo klasje koje jedva šušti.
(To se čula krv, što iz grla pljušti).

Korak po korak pošli smo; stali opet;
Krljanje, udar, pad i opet korak.
Zaćuh zvuk jače. Ukočene, ko propet,
Stadoh: Na usni tuđe krvi gorak
Okus oćutjeh. Sad sam bio treći,
Što jamu čeka u redu stojeći.

Strašna mi tama, od sljepoće gora,
Sav um pomuti i na čula leže,
I za njom svjeltost ko stotine zorâ:
Iskro! Strijelo! Plamene! Sniježe!

Silno svjetlo bez ijedne sjene,
Ko oštar ubod igle usred zjene.

Drug se preda mnom natrag k meni nago,
Kao od grča; onda je zastenjo,
Naprijed posrne, uzdahnuo blago —
I tihi uzdah s krkljanjem mu jenjo.
Surva se, pljusnu kao riba. Zine
Preda mnom prostor bezdane praznine.

Sve pamtim: naprijed zaljuljah se, natrag,
Bez ravnovjesja — kao da sam stao
Jezive neke provalije na prag,
A iza mene drugi ponor zjao.
Bijela strijela u prsi mi sinu,
Crna me šinu s pleći. U dubinu.

VI

U bezdnu uma jeza me okrijepi.
Osjetih hladno truplo, gdje me tišti,
Hladnost smrti da mi tijelo lijepi.
Strah sviješću sinu: Neka žena vrišti!
U jami sam — tom ždrijelu našeg mesa;
Ko mrtve ribe studena tjelesa.

Ležim na lešu: kupu hladetine,
Mlohove, sluzne, što u krvi kisne,
I spas sa jezom iz leda me vine:
Svijest munjom blisne, kada žena vrisne.
Okrenuh se, u groznici tad k vrisku
Pružih ruku: napipah ranu sklisku.

I prvi puta sva životna snaga
Nad leševima stala da se skuplja;
Na vrisak skrenuh ruku, i u duplja
Lubanje zaboh prste; tijela naga
Ko da su sva zavrištala u jami —
Sav pakô jeknu jezivo u tami.

Bomba će pasti! Užasnuh se prvo;
U grču strašnu zgrabih rukom niže.
Zakoljak nađoh grozan. Leš se rvo
Sa mnom i na me počeo da kliže.
Krkljo mu grkljan u krvavoj rani;
Korake začuh i glasove vani.

O bože moj, zagrlila me žena
Sad zagrljajem druge svoje smrti:
Kako joj koža lica nagrbljena...
Starice! Bako! I uzeh joj trti
Koščate ruke, i žarko ih ljubih.
Činilo mi se: mrtvu majku ubih.

Čuo sam, kako umirući stenje,
I poželio ludo da oživi.
Sve leševe tad molih oproštenje.
Oćutjeh tvrdu usnu, gdje se krivi —
Obeznanih se. Kad sam opet skido
Mrak nesvijesti, još sam gorko rido.

VII

Ušutjeh. Sâm sam međ truplima lednim,
A studen smrti na leđa mi sjela,
Na udove. U ledu mrtvih žednim
Vatrama nepca, jezika i ždrijela.
Led smrti šuti. U njem pakô gori.
A nigdje vriska da samoća ori.

Taj grozni teret, što na meni leži,
Ni smrtnim ledom neće da priušti
Hladnoću grla; a biva sve teži;
Odjednom skoro viknuh: voda pljušti!
Čujem gdje s vrha po truplima teče;
Ah, studen mlaz! — al peče, peče, peče!

Po goloj koži, po leđnome jarku,
Niz trbuh, prsa, slabine i bute
Potočić studen pali vatru žarku,

Dube u mesu kanaliće ljute.
I kad na usnu mlazić žarki kapno,
Opaljen jezik kusnu živo vapno!

Puna je jama: na lešine liju
Vapno da živim strvine ne smrde.
O hvala im, nas mrtve sada griju
Plamenom svoje samilosti... Tvrde
Leševe ćutim: trzaju se goli,
Ko mrtve ribe, kad ih kuhar soli.

Taj zadnji trzaj umirućeg živca,
Taj čudni drhtaj, na kojem sam plivo,
Učini da sam blagosiljo krivca:
O gle! još truplo kraj mene je živo —
To starica me hladnom rukom gladi,
Jer zna da moji ne prestaše jadi!

VIII

Kada se mrtvi val života stišo,
Korake začuh ko daleku jeku:
Netko je jamu par puta obišo;
I nasto mir, ko mir u mrtvu vijeku.
Pomakoh nogu, stegnuh lakta oba —
Ko grobar, kad se izvlači iz groba.

Zaprepastih se: leševi se miču,
Kližu nada me, polako se ruše —
Smiju se, plaču, hropoću i viču,
Pružaju ruke i bijesno me guše...
Osjećah nokte, stražnjice, bokove,
Trbuhe, usta, što me živa love.

Prestravljen stadoh. Stadoše i oni.
Sad je težina manja. Mrtva noga
Pala mi preko ramena. Ne goni
Nitko me više! — Od penjanja moga
Ruše se mrtvi! — rekoh sebi; — To se
O vratu tvome splele ženske kose.

Prostruju hladan zrak na moja usta
Kroz sloj leševa: izlazu sam blizu!
I srknuh utopljenički: krv gusta
Kroz nosnice u grlo oštro briznu.
Smijoh sam se — al da me netko tako
Nakreveljena vidje, taj bi plako

Il bi od straha sledio se, nijem
Pred tom rugobom. Jer, što da se tješim:
Odsad će ljudi mislit da se smijem
Kad plačem, i da plačem kad se smiješim.
Ta prazna duplja, gnijezda grozne tame,
Sjećat će svijet na crno ždrijelo jame.

I sama sebe osjećó sam krivim,
Što ostavljam u bezdnu te mrtvace,
Jer zrak je ovaj živ... a ja ne živim...
I čekah da me opet natrag bace.
Al' rana živim bolom: živ si! reče,
Sabrah se. Vlaga! S njom se spušta veče.

IX

O nikad nisam očekivo tamu
S tolikom čežnjom. Pazi! Rosa kliže
Niz trupla dolje do mene, u jamu!
Užaren jezik počeo da liže
Kaplje sa ruku, nogu, mrtvih tijela,
Što su se na me ko žlijeb nadnijela.

Pomamno sam i divlje se penjo,
Gazio prsa i trbuhe grubo —
I kad bi mrtav zrak iz trupla stenjo,
Nisam već trno. Vuko sam i skubo
Dugačke kose, uspinjo se mesom,
Podjaren žeđom kao ludim bijesom.

Nisam osjećó bola, straha, stida;
Obarah leš za lešom, grabih, plazih

Po njima ko po zemlji što se kida.
A možda svoju mrtvu sestru gazih,
Susjeda vukoh, lomih nježnu dragu.
Žeđ mi je dala bezumlje i snagu.

Kad sam se divlje iz jame izvuko,
Zaboravih svijest, oprez, da l' je mrko:
Tlom krvavim sam pužo, tijelo vuko
Do trave: zvjerski, živinski je srko;
Uranjo u nju, jeo je i guto
I ko po rijeci livadom sam pluto.

Dozvah se: ustâ, punih trave, ležim,
Gorim, ledenim: u teškoj sam mori.
Spasen! O, kamo, kamo sad da bježim?
Zadrhtah: pjesma krvnikova ori.
Daleko. Našim mukama se ruga.
I mržnja planu. Ostavi me tuga.

X

Odjednom k meni miris paljevine
Vjetar donese s garišta mog sela;
Miris iz kog se sve sjećanje vine:
Sve svadbe, berbe, kola i sijela,
Svi pogrebi, naricaljke, opijela;
Sve što je život sijo i smrt žela.

Gdje je mala sreća, bljesak stakla,
Lastavičje gnijezdo, iz vrtića dah;
Gdje je kucaj zipke, što se makla,
I na traku sunca zlatni kućni prah?

Gdje je vretena zuj, miris hljeba,
Što s domaćim šturkom slavi život blag;
Gdje su okna s komadićkom neba,
Tiha šrkipa vratâ, sveti kućni prag?

Gdje je zvonce goveda iz štale,
Što, ko s daljine, zvuk mu kroz star pod
U san kapne; dok zvijezde pâle
Stoljeća mira nad sela nam i rod.

Nigdje plača. Smijeha. Kletve. Pjesme.
Mjesec, putujući, na garišta sja:
Ugasnuo s dola dalek jecaj česme,
Crni se na putu lešina od psa...

Zar ima mjesto bolesti i mukâ,
Gdje trpi, pati, strada čovjek živ?
Zar ima mjesto, gdje udara ruka,
I živiš s onim koji ti je kriv?

Zar ima mjesto, gdje još vrište djeca,
Gdje ima otac kćerku, majku sin?
Zar ima mjesto, gdje ti sestra jeca,

I brat joj stavlja mrtvoj na grudi krin?

Zar ima mjesto, gdje prozorsko cvijeće

Rubi još radost i taži još bol?

Zar ima većeg bogatstva i sreće,

Nego što su škrinja i klupa i stol?

Iz šume, s rikom gorâ, prasak mukô

Zatutnji. Za njim tanad raspršeno

Ciknu, ko djeca njegova. Pijuko

Nada mnom zvuk visoko, izgubljeno.

Bitka se bije. Osvetnik se javlja!

Osvijetli me radost snažna poput zdravlja.

Planu u srcu sva ognjišta rodna,

Osvetom buknu krvi prolivene

Svaka mi žila, i ko usred podna

Sunca Slobode razbi sve mi sjene.

Držeć se smjera garišnoga dima,

Jurnuh, poletjeh k vašim pucnjevima.

Tu ste me našli ležati na strani,

Braćo rođena, neznani junaci;

Pjevali ste, i ko kad se dani,

Široka svjetlost, kao božji znaci,

Okupala me. Rekoh: zar su snovi?

Tko je to pjevo? Tko mi rane povi?

Oćutjeh na ćelu meku ruku Źene;
Sladak glas zaćuh: »Partizani, druŹe!
Poćivaj! Muke su ti osvećene!«
Ruke se moje prema glasu pruŹe,
Bez rijeći, i dosćgnuh njeŹno lice,
Kosu i pućku, bombu vidarice.

Zajecao sam i joć i sad plaćem
Jedino grlom, jer oćiju nemam,
Jedino srcem, jer su suze maćem
Krvnićkim tekle zadnji puta. Nemam
Zjenice da vas vidim i nemam moći,
A htio bih, tugo! — s vama u boj poći.

Tko ste? Odakle? Ne znam, al' se grijem
Na vaćem svjetlu. Pjevajte. Jer ćutim,
Da sad tek Źivim, makar moŹda mrijem.
Svetu Slobodu i Osvetu slutim...
Vaća mi pjesma vraća svjetlo oka,
Ko narod silna, ko sunce visoka.

* U X pjevanje poeme Jame Ivan Goran Kovaćić je uvrstio stihove pjesme GARIĆTE